

Sygn. akt VIII U 2371/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2015 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący – Sędzia S.O. Dorota Stańczyk

Protokolant – p.o. prot. sąd. Kinga Pałubska

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2015 roku w Lublinie

sprawy J. Ś.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. Ś.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 8 grudnia 2014 roku znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VIII U 2371/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 grudnia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił J. Ś. prawa do emerytury.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca nie spełnił warunków do uzyskania emerytury wskazanych w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż nie udowodnił na dzień 1 stycznia 1999 roku pracy w szczególnych warunkach w wymiarze co najmniej 15 lat, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy podniósł, że nie zaliczył do pracy w warunkach szczególnych okresu od dnia 6 września 1973 roku do dnia 15 kwietnia 1991 roku w (...) Przedsiębiorstwie (...), ponieważ w świadectwie wykonywania prac w warunkach szczególnych z dnia 12 kwietnia 1991 roku nie powołano przepisów resortowych oraz okresu pracy od dnia 15 kwietnia 1991 roku do 31 grudnia 1998 roku w (...), (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. ponieważ w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 10 sierpnia 2005 roku podano błędną podstawę prawną tj. Zarządzenie nr 16 ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej, powinna być uchwała zarządu (...) (k. 16 ZUS).

W dniu 15 grudnia 2014 roku J. Ś. odwołał się od powyższej decyzji. Wniósł o jej zmianę i ustalenie prawa do emerytury z uwzględnieniem okresu zatrudnienia od dnia 6 września 1973 roku do dnia 15 kwietnia 1991 roku w (...) (odwołanie k. 2 a.s.).

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wnosił o jego oddalenie uzasadniając, jak w treści zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie k3-5).

Na rozprawie w dniu 1 czerwca 2015 roku J. Ś. wniósł o zaliczenie dodatkowo do pracy w warunkach szczególnych okresu od 15 kwietnia 1991 roku do 31 grudnia 1998 roku (k. 10v a.s.).

Sąd Okręgowy w Lublinie ustalił i zważył, co następuje;

J. Ś. urodził się w dniu (...), a wniosek o emeryturę złożył dnia 3 grudnia 2014 roku (k. 1-4 a.e.).

Organ rentowy ustalił, że wnioskodawca legitymuje się na dzień 1 stycznia 1999 roku stażem ubezpieczeniowym w wymiarze 28 lata, miesiąc i 27 dni (karta przebiegu zatrudnienia k.15 a.e.), a także, że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.(wniosek z dnia 3 grudnia 2014 roku pkt 2 część II k. 2 a.e..).

Do wniosku dołączył między innymi świadectwa wykonywania prac w warunkach szczególnych:

-z dnia 12 kwietnia 1994 roku wystawione przez (...) Przedsiębiorstwo (...) w L., z którego wynika, że w tym zakładzie pracy od 6 września 1973 roku do 15 kwietnia 1991 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace bezpośrednio przy utylizacji surowców zwierzęcych na stanowisku magazyniera surowców wymienionym w Wykazie A, Dziale X, nr 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku (k. 8 a.e.).

-z dnia 10 sierpnia 2005 roku wystawione przez (...) (...) w K., w którym wskazano, że był zatrudniony od 15 kwietnia 1991 roku do 31 marca 1996 roku w (...) P., od 1 kwietnia 1996 roku do 30 września 1999 roku w (...) SP. z o.o. w W., których następcą prawnym jest (...) (...) w K., a od 1 października 1999 roku do 31 lipca 2005 roku w (...) (...) w K. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace operatora urządzeń oczyszczalni ścieków wymienione w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku(Dz.U. nr 8, poz. 43) na stanowisku operatora urządzeń oczyszczalni ścieków wymienionym w Dziale IX, poz. 2 pkt 5 wykazu stanowisk stanowiących załącznik nr 1 do zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 roku(k.11 a.e.).

Organ rentowy zakwestionował powyższe świadectwa i w dniu 8 grudnia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wydał zaskarżoną decyzję. (k. 16 a.e.).

Sąd ustalił, że J. Ś. został zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w L. z siedzibą w P. w charakterze elektromontera w grupie inwestycyjno-remontowej od dnia 6 września 1973 roku na 7- dniowy okres próbny, a następnie na czas nieokreślony (akt osobowe k.18 a.s., a w szczególności umowa o pracę k. 5 a.o.).Na zajmowanym stanowisku wnioskodawca przez 75 % czasu pracy zajmował się naprawą urządzeń elektrycznych i sieci w zakładach jego pracodawcy, a w pozostałym czasie pracy wykonywał czynności związane z przygotowaniem materiałów technicznych tj. opracowywał plany remontowe (zeznania wnioskodawcy k. 33-33v a.s.).

Od dnia 1 grudnia 1978 roku otrzymał angaż na stanowisku pracy specjalisty ds. energetycznych w (...) (akta osobowe k.18 a.s., w szczególności: angaż k.9 a.o.). Do jego zadań na wskazanym stanowisku należał nadzór nad zakładami pod względem energetycznym oraz nadzorowanie grupy remontowej. Ponadto wnioskodawca pracował również w grupie remontowej. W jej skład wchodził elektromonterzy. Skarżącemu 70 % czasu pracy zajmowało wykonywanie obowiązków w grupie remontowej, a 30 % czynności administracyjne polegające na wystawianiu dokumentów dotyczących pobrania materiałów i prowadzeniu ewidencji czasu pracy (zeznania wnioskodawcy k. 33-33v a.s., zeznania świadka W. W. k. 32-32 a.s.). W okresie od 1 października 1983 roku do 15 października 1983 roku został przesunięty na stanowisko pracownika fizycznego przy wykonywaniu prac remontowych- elektrycznych, a później powrócił na wcześniej zajmowane stanowisko (akt osobowe wnioskodawcy k.18 a.s., a w szczególności: angaż k. 13 a.o.).

Z dniem 15 listopada 1986 roku wnioskodawcy powierzono obowiązki samodzielnego magazyniera w Zakładzie (...) w Z. i równocześnie, dodatkowo, czynności konserwatora elektryka, które miał wykonywać poza normalnymi godzinami pracy (akt osobowe k.18 a.s., a w szczególności: angaż k. 26 a.o.). Na stanowisku magazyniera nadzorował 3 magazyny: ze skórami, wyrobów gotowych, surowca. Zajmował się przyjmowaniem do magazynu surowców tj. padłych zwierząt przywiezionych przez kierowców. Następnie ważył i segregował surowiec. Jego segregacja

polegała na podzieleniu, które z padłych zwierząt należy oskórować, które przeznaczyć do produkcji mączki, a które na pokarm dla zwierząt. Wnioskodawca składał również skóry do magazynu i zapewniał ich prawidłową konserwację poprzez ich solenie. Wskazane czynności zajmowały skarżącemu 80% czasu pracy. W pozostałym czasie pracy zajmował się wydawaniem towarów z magazynu, w tym mączki kostnej, prowadzeniem na bieżąco kartoteki magazynowej i wywieszek materiałowych, oznaczaniem partii gotowych towarów, znakowaniem wyrobów, sporządzaniem obowiązującej okresowo sprawozdawczości, rozliczaniem się z działem księgowości, produkcji i zaopatrzenia, wystawianiem zapotrzebowania na materiały i pobieraniem ich z magazynu, utrzymywaniem porządku i czystości w pomieszczeniach magazynowych, układaniem wyrobów gotowych na podkładach. Nie zajmował się rozładowywaniem surowca, ani jego oskórowywaniem (akt osobowe wnioskodawcy k.18 a.s., a w szczególności: zakres obowiązków k.18-21 a.o., zeznania wnioskodawcy k. 10v-11v, 33-33v a.s., zeznania świadka W. W. k. 32-32 a.s.). Na stanowisku konserwatora-elektryka wykonywał czynności polegające na zabezpieczeniu ciągłości ruchu maszyn i urządzeń oraz sprawnego oświetlenia zakładu, bieżącej konserwacji, naprawie instalacji i konserwacji silników przy urządzeniach, wykonywaniu drobnych napraw elektrycznych, w tym wymianie bezpieczników i przepalonych przewodów (akta osobowe wnioskodawcy k. 18 a.s., a w szczególności: zakres dodatkowych czynności k.18-21 a.o, zeznania wnioskodawcy k. 10v-11v, 33-33v a.s., zeznania świadka W. W. k. 32-32 a.s.). Mimo, iż czynności konserwatora elektryka, zgodnie z angażem, miał wykonywać poza normalnym czasem pracy, w praktyce wykonywał je równocześnie z obowiązkami magazyniera (zeznania świadka W. wydry, k. 32 v.). Z dniem 15 kwietnia 1991 roku z wnioskodawcą rozwiązano stosunek pracy (akt osobowe wnioskodawcy k.24 a.s., a w szczególności wypowiedzenie, k. 42 a.o.).

W tym samym dniu tj. 15 kwietnia 1991 roku został zatrudniony w (...) Spółdzielni (...) w P. z siedzibą w K. (następnie (...) U." (...)w W., (...)(...) w K.) na 2-tygodniowy okres próbny w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku konserwatora oczyszczalni ścieków, a od 29 kwietnia 1991 roku konserwatora-mechanika oczyszczalni ścieków ma czas nieokreślony (akta osobowe wnioskodawcy k. 24 a.s., a w szczególności umowa o pracę k. 7-8 a.o.). O dnia 1 listopada 1994 roku wnioskodawcy powierzono obowiązki konserwatora urządzeń ściekowych (akta osobowe wnioskodawcy k. 14 a.s., angaż k. 18 a.o.) W zakładzie znajdowała się biologiczna oczyszczalnia ścieków. Do obowiązków wnioskodawcy należała obsługa urządzeń w tej oczyszczalni, kontrolowanie ilości i jakości oczyszczanych ścieków , ich poziomu oraz wypuczanie w zależności od ilości. Ścieki nie odpływały bowiem regularnie i trzeba było je dozować. Ponadto wnioskodawca sprawował nadzór nad instalacją kanalizacyjną i drożnością rur kanalizacyjnych, które odprowadzały ścieki do oczyszczalni. Wykonywał te pracę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (zeznania wnioskodawcy k. 10v-11v, 33-33v a.s., M. S. k. 31v-32 a.s.). Z wnioskodawcą rozwiązano stosunek pracy z dniem 31 lipca 2005 roku (akta osobowe wnioskodawcy k. 24 a.s., a w szczególności: świadectwa pracy k. 9 a.o.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej powołanych dowodów, z tym, że jedynie za częściowo wiarygodne Sąd uznał zeznania wnioskodawcy. Sąd nie podzielił zeznań wnioskodawcy złożonych na rozprawie w dniu 1 czerwca 2015 roku(k.10-11v a.s.), w zakresie , w jakim podał, że przez cały okres pracy w (...) Przedsiębiorstwie (...) w L. z siedzibą w P. tj. od dnia 6 września 1976 roku do dnia 14 listopada 1986 roku wykonywał obowiązki magazyniera. Z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych wnioskodawcy, a mianowicie z umowy o pracę (k. 5 a.o.) i angażu (k. 26 a.o.), wynika, że od dnia 6 września 1973 roku do dnia 30 listopada 1978 roku wykonywał obowiązki elektromontera, a od dnia 1 grudnia 1978 roku do dnia 14 listopada 1986 roku obowiązki specjalisty ds. energetycznych. Zauważyć należy, że powyższe okoliczności wnioskodawca potwierdził w czasie składania zeznań na rozprawie w dniu 21 października 2015 roku (k. 33-33 a.s.).

Sąd uznał natomiast za wiarygodne zeznania wnioskodawcy odnośnie rodzaju zajmowanych przez niego stanowisk i zakresu wykonywanych czynności. W zakresie obdarzonym wiarą jego zeznania są wewnętrznie spójne, logiczne, a nadto znajdują w tym zakresie potwierdzenie w zeznaniach przesłuchanych w niniejszej sprawie świadków: M. S. i W. W..

M. S. i W. W. w sposób spójny przedstawili istotne dla sprawy okoliczności, jak zakres prac wnioskodawcy wykonywanych w poszczególnych okresach zatrudnienia na zajmowanych stanowiskach. Relacja świadków w pełni przekonuje, jeżeli zważy się na fakt, iż wspólnie z wnioskodawcą pracowali w tych samych zakładach pracy. M. S. pracował z wnioskodawcą w (...) Spółdzielni (...) w P. z siedzibą w K. w latach 1991 – 2005. Natomiast W. W.

w (...) Przedsiębiorstwie (...) w L. w latach 1979 – 1991 roku. W swoich zeznaniach świadek W. W. potwierdził, że wnioskodawca wykonywał prace elektromontera w grupie remontowej, a następnie pracował w charakterze magazyniera oraz konserwatora elektryka. Z kolei świadek M. S. potwierdził, że w okresie pracy w (...) Spółdzielni (...) w P. wnioskodawca wykonywał prace przy oczyszczaniu ścieków.

Z racji swoich obowiązków pracowniczych świadkowie znali specyfikę czynności i sposób pracy wnioskodawcy na zajmowanych przez niego stanowiskach. Widywali wnioskodawcę przy pracy. Świadców są nadto osobami obcymi dla wnioskodawcy, niezainteresowanymi wynikami postępowania, nie mieli żadnego powodu, aby składać zeznania w sposób niezgodny z prawdą.

Sąd zasadniczo obdarzył wiarą dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych w postaci zawartych w nich angaży i pism pracodawcy. Ich treść nie była kwestionowana (z wyjątkiem świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych) przez żadną ze stron, nie budziły one również wątpliwości Sądu - nie nosiły śladów podrobienia czy przerobienia, zostały zdeponowane we właściwej jednostce, są usystematyzowane. Były sporządzane na bieżąco, zatem odzwierciedlają rzeczywiste stanowiska i okresy zatrudnienia wnioskodawcy.

Sąd nie podzielił jedynie treści świadectwa pracy z dnia 12 kwietnia 1991 roku (k.7 a.e.) oraz świadectwa wykonywania prac w warunkach szczególnych z dnia 12 kwietnia 1991r. (k. 8 a.e.), w części w której wynika, że w okresie od 6 września 1973 roku do 14 kwietnia 1991 roku w (...) Przedsiębiorstwie (...) wykonywał obowiązki magazyniera, że w okresie tym wykonywał prace w pełnym wymiarze czasu pracy bezpośrednio przy utylizacji surowców zwierzęcych jako magazynier surowca. Bowiem z dowodów zgromadzonych w sprawie, w tym akt osobowych wnioskodawcy, (umowy o pracę -k. 5 a.o. i angaże-k. 26 a.o.), wynika, że od 6 września 1973 roku do 30 listopada 1978 roku wykonywał obowiązki elektromontera, a od 1 grudnia 1978 roku do 14 listopada 1986 roku wykonywał obowiązki specjalisty ds. energetycznych. Ponadto zakresy czynności znajdujące się w aktach osobowych dot. stanowiska magazyniera wskazują, że wnioskodawca pracując w charakterze magazyniera nie pracował w pełnym wymiarze czasu pracy bezpośrednio przy utylizacji surowców zwierzęcych, bowiem zajmował się również wydawaniem towaru z magazynu, znakowaniem worków z mączką, wykonywał prace biurowe- prowadził dokumentację. Ponadto, co wynika z zeznań świadka W. oraz pośrednio zeznań wnioskodawcy, równolegle, w ramach „normalnego” dnia pracy, od 1986 r. aż do końca zatrudnienia, wykonywał czynności magazyniera i jednocześnie- konserwatora elektryka. Skoro bowiem świadek W. widział jak wnioskodawca wykonuje czynności elektryka, musiały być one wykonywane w ramach „normalnego” dnia pracy, brak jest więc dowodów na to, że czynności te wnioskodawca wykonywał już po 8-godzinnym dniu pracy.

Odwołanie wnioskodawcy J. Ś. nie jest zasadne.

W myśl art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2015, poz. 748.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Stosownie do ustępu 2 cyt. artykułu emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Według art.32 ust. 1 i 2 cyt. ustawy ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3 zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 ustawy. Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia

oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Zgodnie z § 4 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. 1983, Nr 8 poz. 43 ze zm.), które ma zastosowanie na podstawie art. 32 ust. 4 cyt. ustawy, pracownik który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy (§ 2 ust. 1).

Sumując powyższe, aby nabyć prawo do emerytury J. Ś. musiał spełnić łącznie następujące przesłanki:

- 1) osiągnąć obniżony do 60 lat wiek emerytalny;
- 2) nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego;
- 3) na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnić:
  - a) co najmniej 15-letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz
  - b) staż pracy w wymiarze co najmniej 25 lat.

Zgromadzony materiał dowodowy pozwalał na przyjęcie, że J. Ś. w okresie od 15 kwietnia 1991 roku do 31 grudnia 1998 roku, wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy prace przy oczyszczaniu ścieków i filtrów otwartych wymienione w Wykazie A stanowiącym załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w Dziale IX "W gospodarce komunalnej" pod poz. 2.

W pozostałych okresach wnioskodawca nie wykonywał zaś stale i w pełnym wymiarze czasu prac w szczególnych warunkach.

Odnosząc się do pracy ubezpieczonego w charakterze elektromontera w okresie od 6 września 1973 roku do 30 listopada 1978 roku i specjalisty ds. energetyki od 1 grudnia 1978 roku do 14 listopada 1986 roku w (...) Przedsiębiorstwie (...) w L. z siedzibą w P., stwierdzić należy, że ubezpieczony nie wykazał, że w tych okresach wykonywał prace w warunkach szczególnych. Zgodnie bowiem z brzmieniem art. 232 k.p.c. w procesie cywilnym strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa zatem na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie zgodnie z art. 6 k.c. spoczywa na stronie, która wywodzi z tych faktów skutki prawne. W konsekwencji zatem nie może skorzystać z uprawnienia do emerytury w niższym wieku emerytalnym pracownik, który nie udowodnił, że wykonywał pracę w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku, a więc nie wykazał przesłanek niezbędnych do uzyskania prawa do emerytury w obniżonym wieku opisanych w § 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 1997 r., sygn. II UKN 417/97, OSNP 1998/21/638). Z zeznań wnioskodawcy i świadka W. W. wynika, że w okresie pracy w charakterze elektromontera i specjalisty ds. energetyki pracował w grupie remontowo – inwestycyjnej, wykonując naprawy urządzeń elektrycznych i sieci w podległych zakładach. Na podstawie powyższych zeznań nie można stwierdzić, w sposób niewątpliwy, że wnioskodawca wykonywał prace w warunkach szczególnych, odpowiadające jakimkolwiek stanowisku pracy określonymu w wykazie A rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku. Zaznaczyć należy, że nawet hipotetycznie przyjmując, że wnioskodawca we wskazanych okresach wykonywał prace wymienione w wykazie A, dział II „przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych brak jest podstaw do ich zaliczenia do prac w warunkach szczególnych, ponieważ nie sposób przyjąć, aby wykonywał je stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Z materiału dowodowego

zgromadzonego w sprawie wynika również, że pracując na stanowisku elektryka 25 % czasu pracy zajmowały mu czynności związane z przygotowaniem materiałów technicznych tj. opracowywaniem planów remontowych, a na stanowisku specjalisty ds. energetyki ok. 30 % czasu pracy zajmowały mu czynności administracyjne związane z wystawianiem dokumentów dotyczących pobierania materiałów i prowadzeniu ewidencji czasu pracy

Przechodząc do oceny pracy wnioskodawcy w okresie od 15 listopada 1985 roku do 15 kwietnia 1991 roku w (...) Przedsiębiorstwie (...), wskazać, należy, że w tym okresie skarżący wykonywał wprawdzie prace bezpośrednio przy utylizacji surowców zwierzęcych wymienione w wykazie A dział X poz. 9 cytowanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 lutego 1983 roku. Jednak obok czynności przy utylizacji surowców zwierzęcych, wykonywał też szereg czynności administracyjno-biurowych, takich jak wydawanie towarów z magazynu, prowadzenie na bieżąco kartoteki magazynowej i wywieszek materiałowych, oznaczanie partii gotowych towarów, znakowanie wyrobów, sporządzanie obowiązującej okresowo sprawozdawczości, rozliczanie się z działem księgowości, produkcji i zaopatrzenie, wystawianie zapotrzebowania na materiały i pobieranie ich z magazynu, utrzymywanie porządku i czystości w pomieszczeniach magazynowych, układaniem wyrobów gotowych na podkładach, co zajmowało mu 20 % czasu pracy. Jednocześnie pracował jako elektryk, od 1986r. W związku z powyższym, w ocenie Sądu, nie świadczył stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, prac bezpośrednio przy utylizacji surowców zwierzęcych.

Wskazać należy, że brak jest również podstaw do zaliczenia do pracy w warunkach szczególnych pracy w charakterze konserwatora-elektryka w okresie od 15 listopada 1986 roku do 15 kwietnia 1991 roku. Odrębną regulacją zawartą w powołanym wykazie A jest dział II w „energetyce”. Przepis ten stanowi, iż do kategorii prac w warunkach szczególnych należą prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i cieplnej oraz przy montażu, remoncie urządzeń elektroenergetycznych i cieplnych. Zdaniem Sądu brak jest podstaw aby przypisać charakter pracy ubezpieczonego w/w okresie do tej kategorii. Z materiału dowodowego wynika bowiem, że w zdecydowanej większości prace, które wykonywał ubezpieczony na co dzień tym stanowisku polegały na usuwaniu drobnych awarii tj. wymianie bezpieczników i przepalonych przewodów.

W tym stanie rzeczy należy uznać, iż wnioskodawca udowodnił **6 lat, 8 miesięcy i 15 dni** okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach, nie spełnił zatem przesłanek prawa do emerytury z art. 184 powołanej ustawy, nie wykazał bowiem 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy, kierując się powyższymi ustaleniami uznał, że zaskarżona decyzja jest prawidłowa, a odwołanie wnioskodawcy podlega oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze w oparciu o powołane wyżej przepisy oraz na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.